

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/193/2021
Identifikačné číslo spisu: 1417213730
Dátum vydania rozhodnutia: 26.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1417213730.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z.F. K., bývajúcej v U., X. T. XXXX, zastúpenej JUDr. Martou Vícenovou, advokátkou so sídlom v Malackách, Záhorácka 5478/15B, proti žalovaným 1/ Q. U.Q., bývajúcej v I., T.. G.. Š. XX, 2/ T. L., bývajúceho v X., W.. Y.B. G. X, zastúpených Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 10, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 40 C 67/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. februára 2021 sp. zn. 7 Co 32/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 12. júna 2018 č. k. 40 C 67/2017-148 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd určil, že byt č. X, na 3. p. bytového domu v X. B. D.. W.. Y. G. X, X, X, vchod č. X, súpisné číslo XXXX, postavený na pozemkoch - parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape - parc. č. XXXX, XXXX a XXXX, spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 7459/430732, spoluvlastnícky podiel na pozemkoch parcela registra „C“ evidované na katastrálnej mape vo veľkosti podielu 7459/430732: parc. č. XXXX, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 228 m², parc. č. XXXX, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 229 m², parc. č. XXXX, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 229 m² (ďalej len „byt“), patrí do dedičstva po poručníkovi Q. T., narodenom XX.XX.XXXX, zomrelom XX.XX.XXXX, naposledy bytom X., W.. Y. G. X v podiele 1/2 a do dedičstva po H. T., rodenej U., narodennej XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX naposledy bytom X., W.. Y. G.D. X v podiele 1/2.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že v posudzovanej veci sa žalobkyňa domáhala požadovaného určenia poukazujúc na to, že právny úkon Y. T., ktorým nadobudol sporný byt do vlastníctva od svojich rodičov a právny úkon, ktorým ho následne previedol na ďalšie osoby, sú

absolútne neplatné, keďže trpel duševnou chorobou. Súd prvej inštancie žalovaný nárok posúdil podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je neplatný právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento právny úkon neschopnou. Uviedol, že žalobkyňa síce poukázala na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č.k. 13 Ps 101/2013-72 zo dňa 28. mája 2015, právoplatný dňa 06. júla 2015, ktorým bola obmedzená spôsobilosť Y. T. na právne úkony, avšak nakoľko predmetný rozsudok má konštitutívne účinky, a teda nemá spätné účinky do minulosti, nebolo možné aplikovať § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, nemá spôsobilosť na právne úkony. Okresný súd poukázal na to, že žalobkyňa podala žalobu v predmetnej veci takmer päť rokov po prvom prevode sporného bytu. Dňa 20. septembra 2013 síce podala na súd návrh na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony Y. T. a na ustanovenie seba za jeho opatrovníčku, návrh na zápis informatívnej poznámky o prebiehajúcim konaní do katastra nehnuteľností však nepodala, hoci tým mohla predísť potenciálnej neplatnosti všetkých následných právnych úkonov - prevodov predmetného bytu. Po zohľadnení všetkých relevantných okolností posudzovanej veci, uvedomujúc si pritom ústavnoprávny rozmer vzájomne kolidujúcich si práv strán sporu, dospel súd prvej inštancie k záveru, že treba dať prednosť ochrane dobrej viery žalovaných pri nadobúdaní vlastníckeho práva k spornému bytu, ktorí sa právom spoliehali na údaje zapísané v katastri nehnuteľností (a na právo prechádzajúceho vlastníka - predávajúceho previesť vlastníckeho práva k spornému bytu na nich), pričom dôvod spôsobujúci neplatnosť prevodu vlastníckeho práva na ich (ako aj všetkých predchádzajúcich prevodov) nemali možnosť reálne zistiť. Opačný záver by viedol k nespravodlivému výsledku a k závažným ďalekosiahlym dôsledkom pre všetkých, ktorí sa v minulosti zúčastnili prevodu predmetného bytu. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie navrhnuté žalobkyňou k otázke duševnej choroby Y. T., keďže tieto dôkazy boli vzhľadom na dôvody zamietnutia žaloby bezvýznamné. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaným ako v celom rozsahu úspešnej strane sporu priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 10. februára 2021 sp. zn. 7 Co 32/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. a žalovaným priznal voči žalobkyni nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil a konštatoval jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Pri posudzovaní dôvodnosti námietok odvolateľky vo vzťahu k právnemu posúdeniu súdom prvej inštancie odvolací súd považoval za správnu aplikáciu ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatným je právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktoré ju robí na tento právny úkon neschopnou. Podľa odvolacieho súdu nebolo sporným, že Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č.k. 13 Ps 101/2013-72 zo dňa 28.05.2015 rozhodol o obmedzení spôsobilosti Y. T.C. na právne úkony tak, že nie je schopný obstarávať svoje záležitosti v styku s orgánmi štátnej správy, miestnej samosprávy a finančnými inštitúciami, pričom je schopný nakladať s finančnými prostriedkami do výšky 100,- eur mesačne. Odvolací súd uviedol, že predmetom znaleckého dokazovania vo vyššie uvedenej veci nebolo skúmanie, či Y. T. v čase vykonania sporných právnych úkonov trpel duševnou poruchou, či je tu príčinná súvislosť medzi duševnou poruchou a právnym úkonom a či práve pre duševnú poruchu bol neschopný urobiť konkrétny právny úkon, buď preto, že nedokázal posúdiť následky tohto konania, alebo nebol schopný ovládnuť svoje konanie. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa na preukázanie duševnej poruchy Y. T. navrhla výsluch svedkov a vyžiadanie listín z P.Ú. X., nenavrhla však vo veci nariadenie znaleckého dokazovania. S poukazom na ust. § 132 ods. 1 C.s.p. odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno preukazujúce, že Y. T. v čase vykonania sporných právnych úkonov konal v duševnej poruche. Za nedôvodnú považoval odvolací súd i odvolaciu námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie nesprávne uprednostnil ochranu žalovaných ako dobromyseľných nadobúdateľov. Mal za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia vychádzajúc z vývoja judikatúry správne zohľadnil okolnosti, na základe ktorých žalovaní nadobudli predmetné nehnuteľnosti a vyhodnotiac ich vo vzájomných súvislostiach dospel k správnomu záveru, že žalovaní predmetnú nehnuteľnosť nadobudli dobromyseľne, pričom nedbanlivosť skonštatoval len na strane žalobkyne, ktorá napriek tomu, že podala návrh na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony Y. T. a na ustanovenie seba za jeho opatrovníčku už dňa 20. septembra

2013, nepodala aj návrh na zápis informatívnej poznámky o prebiehajúcom konaní do katastra nehnuteľností. K odvolaciemu dôvodu žalobkyne podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p., že súd prvej inštancie v konaní nevykonal ňou navrhnuté dôkazy na preukázanie, či žalovaní bolo skutočne dobromyseľnými, odvolací súd uviedol, že súd rozhoduje o tom, ktoré dôkazy vykoná, pričom nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 185 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa s uvedenými návrhmi na doplnenie dokazovania vysporiadal na pojednávaní dňa 12. júna 2018 a uviedol, prečo dôkazy navrhnuté žalobkyňou nevykoná. K tvrdeniu žalobkyne, že uvedené dôkazy mali preukazovať nedostatok dobromyseľnosti na strane žalovaných odvolací súd uviedol, že žalobkyňa ho prvý krát použila a uviedla až v podanom odvolaní, preto sa s takouto argumentáciou nemohol súd prvej inštancie ani v napadnutom rozhodnutí vysporiadať. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľky odvolací súd uviedol, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán spor (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu žalobkyne odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolaiteľka“) dovolanie z dôvodu, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) C.s.p.). Dovolaiteľka uviedla, v prvostupňovom konaní bol súdu predložený dôkaz o duševnej poruche poručiťľa - znalecký posudok č. X/XX vyhotovený pre účely konania vedeného na OS Bratislava IV. sp. zn. 13 Ps 10/2013 vyhotovený znalcom T. Š. R.. Považovala tak za preukázané, že znalec potvrdil diagnózu stavenú už v r. 1981 a následne vo všetkých ďalších správach po ukončení liečenia. Dovolaiteľka namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s obsahom znaleckého posudku, pretože pre účely konania nebol podstatný len záver, ale z celého obsahu posudku a kontinuálneho posudzovania zdravotného stavu poručiťľa bolo dostatočne preukázané, že poručiťľ nebol spôsobilý vykonať napadnuté právne úkony. Dovolaiteľka ďalej uviedla, že v odvolaní poukazovala na nesprávne vyhodnotenie dobromyseľnosti žalovaných. Namietala, že krajský súd sa v rozsudku sp. zn. 7 Co 32/2019 prekvapivo nevysporiadal s otázkou dobromyseľnosti žalovaných, na ktorej stojí celé právne posúdenie nároku prvostupňovým súdom, ale sa zaoberal len otázkou posúdenia duševného stavu poručiťľa, pričom sa taktiež nevysporiadal s obsahom znaleckého posudku, z ktorého je zrejmé, že poručiťľ bol mentálne retardovaný. Taktiež namietala, že odvolací súd neodpovedal na argumentáciu žalobkyne, že jej počínanie nemožno hodnotiť nedbalého vlastníka a neodpovedal na otázku možnej nápravy stavu vo vzťahu k žalovaným. Dovolaiteľka navrhla, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že žalobkyňa nijako nekonkretizuje ňou tvrdený dovolací dôvod, pričom z tvrdení žalobkyne uvedených v dovolaní nie je možné ani vyvodíť, akými konkrétnymi skutočnosťami má byť predmetný dovolací dôvod údajne naplnený. Ako vyplýva z citovaných tvrdení žalobkyne, žalobkyňa v dovolaní namietala domnelé neposkytnutie odpovedí na niektoré otázky, a to otázku dobromyseľnosti žalovaných, otázku posúdenia žalobkyne ako nedbalého vlastníka a otázku možnej nápravy stavu vo vzťahu k žalovaným. Podľa názoru žalovaných sa odvolací súd s predmetnými otázkami riadne vysporiadal, keď v súlade s § 387 ods. 2 C.s.p. uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a konštatuje jeho správnosť, pričom samotné rozhodnutie súdu prvej inštancie, na ktorého odôvodnenie odvolací súd odkázal, dáva jasné a zrozumiteľné odpovede na otázky žalobkyne. Žalovaní navrhli, aby bolo dovolanie žalobkyne odmietnuté ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. f) C.s.p., keďže nevymedzuje dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 C.s.p., resp. podľa § 447 ods. c) C.s.p., keďže smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, v prípade, ak dovolanie nebude bez ďalšieho odmietnuté ako procesne neprípustné, navrhli, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobkyňa vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietala nedostatočné odôvodnenie a prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj nevykonanie, resp. nezaobranie sa ňou navrhnutých dôkazov.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím

bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. V posudzovanom prípade dovolateľka namietala hodnotenie dôkazov vykonané súdmi nižších inšancií, ako aj nedostatočné vysporiadanie sa s uplatnenými odvolacími dôvodmi odvolacím súdom. Dovolací súd nepovažoval uplatnený dôvod za relevantný z dôvodu, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inšancií popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 393 ods. 2 v spojení s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštalácie v otázke dobromyseľnosti žalovaných a nedbalosti žalobkyne a v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP sa vysporiadal aj s podstatnými uplatnenými odvolacími námietkami žalobkyne, týkajúcimi sa otázky posúdenia duševného stavu poručiťľa Y. T.Š..

16. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštalácie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inšancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštalácie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštalácie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore

nezistil.

18. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Žalovaní 1/ a 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.